

Un alt mare mister al pământului românesc este, neîndoielnic, tezaurul de la Pietroasa, mai cunoscut sub numele de Cloșca cu puii de aur. A fost descoperit întâmplător, în anul 1837, de niște țărani ce lucrau la scoaterea pietrei de pe un versant al muntelui Bistrița din Masivul Buzău, nu departe de satul Pietroasa Mică. Incultura descoperitorilor și aviditatea prostească mijlocitorilor care au vrut să profite în folos propriu de comercializarea pe ascuns a comorii, fără știința statutului, au dus la distrugerea și dispariția a zece piese din tezaurul alcătuit inițial din 22 de componente.

În cele din urmă, comoara a fost salvată de neștiința și lăcomia acelor oameni și restaurată, a intrat în patrimoniul statului. Ea cuprinde vase, recipiente, tăvi, pandantive, brățări, fibule și colane din aur pur, împodobite cu pietre prețioase și semiprețioase precum și cu reliefuri ce înfățișează presupuse zeități, animale și păsări exotice.

Cele 12 piese rămase cântăresc în total 19 kg. Inscripția cravată pe un colan nu a fost tălmăcită mulțumitor nici în prezent, unii istorici din trecut considerând că ar fi o scriere cu semne runice. Controversele nu întârziat să apară atunci când s-a încercat deslușirea originii tezaurului, atribuit fie regelui vizigot Athanaric, în secolul IV d. Hr., fie unor ateliere de orfevrerie bizantine sau ale Orientului Apropiat. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Cloșca cu puii de aur a fost trimisă de către stat la Expoziția Universală de la Paris din 1867, la Muzeul South Kensington din Londra, în 1868 și la Expoziția Universală de la Viena din 1872 unde, fără doar și poate, a încântat publicul

amator de frumos.

La începutul primei conflagrații mondiale, din cauza situații extrem de periculoase prin care trecea România, s-a hotărât expatrierea tezaurului în Rusia țaristă, alături de întregul tezaur al țării, atât cel particular cât și al statului. Atunci, în vremuri atât de vitrege pentru noi, se credea că el ar fi fost păstrat în siguranță, mai ales dacă se ținea cont și de legăturile de rudenie ale principesei Maria, soția Lui Ferdinand, cu familia imperială a Romanovilor. Dar nu a fost să fie așa, întrucât Marea Revoluție din Octombrie, din anul 1917, a dus la instaurarea comunismului, iar tezaurul a fost sechestrat la Moscova până în 1956, când o mică parte din el a fost înapoiat României, pe vremea aceea, și ea la rândul ei, în sfera de influență a Uniunii Sovietice.

Cloșca cu puii de aur s-a întors în patrie dar, din nefericire, mare parte din acele comori spirituale inestimabile sunt încă departe.

*

Până în anul 1989 eram convins că numai societățile totalitare, de sorginte comunistă și fascistă, au falsificat istoria în conformitate cu interesele lor ideologice, însă în anii ce au urmat am constatat,

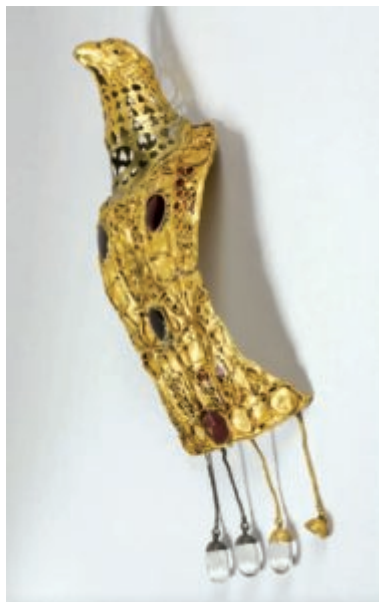
nedumerit și contrariat, că și statele occidentale, care se laudau cu liberalismul, democrația și civilizația lor, au încălcat dreptul la informare corectă și liberă opinie, manifestând o atitudine subiectivă și distorsionată asupra istoriei și trecând sub tăcere anumite descoperiri tulburătoare ce ar fi intrat în contradicție cu teoriile oficiale, convenționale. Îndeosebi în ultimele două decade, după multe lecturi axate pe așa numitele teorii conspiraționiste, cele atât de blamate de la pandemie încoace, am ajuns la concluzia că și în Occidentul civilizată, democrat și liber istoria fost cosmetizată, uneori grosier, în funcție de interesele obscure ale unui establishment științific ocult, ce a stabilit clișee și tipare inviolabile, de nezdruncinat și de neatacat.

Cercetătorii nonconformiști curajoși, cu viziuni și abordări antidogmatice, au fost și sunt încă respinși, blamați, marginalizați, discreditați, cenzurați și chiar interziși. Însă, reduta istoriei oficiale, încremenită într-un dogmatism anacronic categoric neproductiv, nu este nici pe departe un construct inexpugnabil, dacă avem în vedere studiile unor oameni temerari, peste măsură de curioși și pasionați de marile enigme ale lumii care, de cele mai multe ori fără titluri academice recunoscute, refuză anchiloză spirituală și imobilismul intelectual, ajungând să dezvolte teorii diametral opuse propagandei oficiale, considerată ca imuabilă și indestructibilă.

Și în ceea ce privește civilizația dacică am observat cât se poate de clar aceeași atitudine obtuză și subiectivă care a determinat fabricarea unei imagini puternic distorsionate a istoriei noastre străvechi. Acum sunt ferm convins că civilizația dacilor a fost deliberat subestimată din motive cețoase, multe informații dezvăluite de descoperirile arheologice cunoscute până acum fiind subapreciate sau ignorate.

De exemplu, un cercetător spaniol al misterelor lumii, Thomas Martinez Rodriguez, fără a fi istoric de profesie, s-a arătat interesat de vestigiile de la Sarmisegetuza Regia, din Munții Orăștiei, unde a descoperit că sanctuarul circular din fosta capitală a Daciei avea o funcționalitate necunoscută sau neglijată de istoria oficială, tot așa cum nu s-au evidențiat (intenționat?) și adevăratele scopuri ale altor complexe megalitice ale planetei.

În cartea sa Mari mistere ale trecutului cu subtitlul Civilizații străvechi și enigmele lor (Ed. Litera Internațional, București, 2008) autorul iberic a subliniat uluitoarele performanțe astronomice (arheoastronomice) ale strămoșilor noștri: Este paradoxal faptul că Stonehenge este mai cunoscut decât complexul românesc de la Sarmisegetuza, și aceasta este dintr-un motiv întemeiat: complexul situat la Sarmisegetuza Regia este considerat drept cel mai senzational (sic n.a.) monument arheoastronomic din câte cunoaște știința. Minunata mașină preistorică a fost desenată pe baza unor criterii de precizie atât de sublime (sic n.a.) încât acesta o transformă într-o mărturie a trecutului cu enormă valoare științifică.

Calculatorul megalitic de la Sarmisegetuza corespunde unui desen circular de mari proporții. La rândul său, acesta se împarte în 104 părți egale, prin intermediul tot atâtor lespezi dispuse vertical. Zona interioară a cercului din piatră este împărțită, cu ajutorul unor stâlpi mari din lemn, în 210 proporții analoge una față de cealaltă.

Pe lângă acest cerc de mari dimensiuni, Sarmisegetuza conține încă unul, deși având proporții mai modeste față de primul. Ca și cel mare, cercul mic este divizat în părți egale. De această dată, circumferința se împarte proporțional două zone de 34 de pietre fiecare, prima distribuită în de două ori câte 17, cea de-a doua în 18 plus 16 ceea ce în termenii lui Chatelain (Maurice Chatelain, *Le temps et l'espace*, Paris, Robert Laffont, 1979 n.a.) îndruma către efectuarea a diverse calcule astronomice.

Ciclurile astronomice care pot fi analizate cu mașina megalitică românească sunt de o complexitate subtilă. Chatelain, poate specialistul cel mai preocupat de a face cunoscut opiniei publice respectivul complex megalitic, explică astfel caracteristicile fantastice ale acestui miracol tehnologic aparținând unui trecut atât de depărtat: <<Cele 104 lespezi exterioare corespund, bineînțeles, unui ciclu de 104 ani, ceea ce este același lucru cu 37.260 de zile, dată care era și ea cunoscută în mod uimitor, atât de cultura maya, cât și de egipteni. Această particularitate ciclică face ca anii solari de 365 de zile să coincidă cu cei venusieni de 584 de zile, în timp ce trei dintre respectivele cicluri coincid și cu 146 de ani de pe Marte, iar 14, cu 73 de conjuncții ale lui Jupiter și Saturn, ceea ce este același lucru, 1.640 de ani lunari>>.

Dar cel mai spectaculos aspect abia acum urmează. Se pare că cercul format din 210 pietre este considerat de Chatelain ca fiind și mai enigmatic, căci, potrivit lui, nu există nici un ciclu astronomic multiplu ale aceluși număr pe care constructorii de la Sarmisegetuza să-l fi putut discerne fără ajutor din partea unei culturi exterioare mai instruite și cu o capacitate tehnologică mai avansată. Există două cercuri megalitice, multiple ale aceluși număr, cu adevărat tulburătoare.

Primul ne trimite la numărul 18.270, care, în zile, reprezintă timpul necesar de rotație al unei stele invizibile ce se învâрте în jurul lui Sirius. Vom relua această temă mai târziu, când vom vorbi despre triburile dogon. La rândul său, al doilea cerc ne trimite la numărul 90.720, care corespunde numărului de zile ale revoluției siderale a planetei Pluton. Totuși, în ambele cazuri, aceste misterioase corpuri cerești nu au fost percepute de ochiul uman până la începutul secolului al XX-lea, grație, printre altele, utilizării unor dispozitive optice precum telescopul; dar, aparent, din câte știm noi, oamenii de la Sarmisegetuza nu posedau o asemenea tehnologie. Cum au putut ei să cunoască aceste corpuri cosmice fără a poseda instrumentele adecvate? (Op. cit., pag. 39-41).

Cu prilejul edificării castelului Peleş din Sinaia, la poalele misterioşilor munţi Bucegi, între anii 1873 şi 1883, s-au descoperit câteva sute de tăbliţe de aur, acoperite cu stranii imagini simbolice în relief şi inscripţii într-o limbă necunoscută.

După alte surse, locul descoperirii ar fi fost lângă mănăstirea Sinaia, când s-a construit prima reşedinţă regală, o clădire zidită în stil neoromânesc, astăzi muzeu de artă religioasă. În urma hotărârii lui Carol I, pe atunci principe domnitor (1866-1882), la sfatul unor istorici, tăbliţele de aur au fost copiate în plumb, iar originalele topite. De subliniat că numărul lor real nu se mai cunoaşte astăzi. Bineînţeles, polemica între istorici nu a întârziat să izbucnească, cei mai mulţi dintre ei negând cu vehemenţă autenticitatea tăbliţelor. Presupuşii falsificatori au fost identificaţi în persoanele savanţilor Vasile Pârvan şi Bogdan Petriceicu Hasdeu. Însă, în mod logic, se naşte întrebarea dacă aceşti cărturari incriminaţi, care nu erau defel foarte bogaţi, ar fi avut posibilitatea materială de a finanţa un astfel de proiect nebunesc, irosind cel puţin 150 kg de aur pentru a confecţiona sute de falsuri?

În acelaşi timp, învinuiţii ar fi avut nevoie de mulţi ani risipiţi într-un efort intelectual exagerat de mare în raport cu consecinţele culturale ale acestei întreprinderi categoric iraţionale. Oare chiar am putea fi atât de naivi încât să credem că un spirit enciclopedic de talia lui Hasdeu ar fi abandonat proiectele sale intelectuale ca să-şi piardă vremea cu o astfel de farsă? Quid prodest? La ce (cui) foloseşte? Pentru că imensa majoritate a istoricilor consideră şi astăzi că respectivele artefacte sunt falsuri, ele nu au devenit niciodată obiectul unor cercetări profesionale, temeinice.

Foarte curios că cea mai mare parte din replicile de plumb au dispărut fără urmă iar cele rămase (foarte puţine) au fost dosite în subsolul Muzeului de Arheologie din Bucureşti. Cei care s-au aventurat în studiul tăbliţelor (analizate după fotografiile) au ajuns la concluzia că atât scrierea misterioasă cât şi simbolurile bizare ar avea legătură cu civilizaţia dacică, cea atât de persiflată, marginalizată şi desconsiderată. Încă odată, constatăm cu tristeţe şi stupeoare că istoria oficială, convenţională şi dogmatică a declarat ca falsuri prea multe dintre cele mai stranii descoperiri arheologice ale planetei, ceea ce mă face să mă gândesc dacă nu cumva s-a purces intenţionat, cu un scop ascuns, la tănuirea unor mesaje din străvechime, a unor informaţii bulversante şi indezirabile ce ar cutremura puternic o anumită ordine a lumii noastre pământeşti, ce nu se doreşte sub nicio formă să fie clintită din tiparele prestabilite.

Într-o foarte strânsă conexiune cu civilizaţiile neolitice din preistoria românească (Cucuteni, Hamangia şi Gumelniţa), dar şi cu aceea a tracilor şi ramurii sale dace de mai târziu, ne lovim de un alt subiect, la fel de important şi controversat, însă, prezentat în mod voit (de ce?) într-un ambalaj contrafăcut, confecţionat după şabloanele strâmbe ale istoriei lingvisticii oficiale: limba română. Aşadar, limba română rămâne în continuare un „mister” ce nu se doreşte a fi dezlegat. Istoria şi lingvistica oficială au conturat teoria formării limbii române şi implicit a poporului român, în decursul a numai 165 de ani, cât a durat ocupaţia romană.

Astfel, după ocuparea parţială a Daciei (nu mai mult de 20% din întregul său teritoriu), de către legiunile romane, populaţia autohtonă (inclusiv dacii liberi), şi-a părăsit volens-nolens limba strămoşească în favoarea limbii latine, vorbită de cuceritori. În acelaşi timp, (nu trecuseră nici două veacuri) dacii cuceriti (dar şi cei liberi) s-au contopit cu romanii formând noul popor român. Trecem peste faptul că cele mai multe dintre legiunile Imperiului Roman cantonate în Dacia, erau alcătuite din soldaţi proveniţi din ţările ocupate: celţi, gali, evrei, macedoneni etc., deci nevorbitori de limbă latină. Se mai spune că, după abandonarea Daciei de către romani, respectiv între anii 270 p. Ch. şi 700 p. Ch., noul vlăstar al limbii latine şi-a îmbogăţit fondul de cuvinte sub tăvălugul popoarelor migratoare.

Apoi, au urmat alte veacuri (până prin secolul al XIX-lea), în care limba română a suferit influențe extrem de diverse: slave, maghiare, turcești, grecești, rusești, germane, țigănești, bulgare, sârbești, italienești, franțuzești, englezești etc. Între toate acestea ar mai rămâne o minusculă rămășiță dacică, de numai câteva cuvinte: viezure, mazăre, barză.

În concluzie, după teoriile strâmbе ale istoriei și lingvisticii oficiale, limba română de astăzi nu numai că este de dată recentă (mai puțin de 1.700 de ani), dar se și prezintă ca un amestec amețitor de cuvinte împrumutate, neavând aproape nimic original în ea. Este foarte adevărat că, de-a lungul timpului, limba română (ca de altfel toate celelalte limbi pământene) și-a însușit multe neologisme, proces extrem de vizibil, dovedind chiar agresivitate, în anii din urmă, când au apărut sute de termeni noi din domeniul electronicii de vârf, calculatoare și telefonie mobilă.

Cu toate acestea, au existat și încă mai există intelectuali lucizi, atât români, cât și străini, care nu susțin teoria latinității, afirmând că limba română are o zestre uriașă de cuvinte foarte vechi (cel puțin traco-dacice). Culmea este că multe dintre ele au fost împrumutate de vecinii noștri. De exemplu, sunt cuvinte pe care specialiștii le considerau ca fiind de obârșie maghiară, dar despre care înșiși lingviștii unguri aveau dubii cu privire la originea lor, alte cuvinte acreditate ca latinești nu existau în latină, iar cuvinte pe care le credeau cu rădăcini slave, erau în realitate pur românești.

Ca să nu mai readucem în discuție și ipoteza (protocronistă), din ce în ce mai bine conturată, îndeosebi în medii universitare de mare prestigiu internațional (cu toate controversele de rigoare), conform căreia limba vorbită acum mai bine de 7.000 de ani și pe teritoriul actualei Românie ar fi stat la baza multor limbi europene de mai târziu. De ce lingvistica oficială ignoră tocmai acele cuvinte (cele mai multe intraductibile), care nu prea au corespondente în alte limbi? Filosoful român Constantin Noica spunea despre ele că sunt cuvinte foarte vechi, cu origine în protoistorie, ce poartă o mare încărcătură emoțională, plină de semnificații unice pentru spațiul românesc.

Filosoful francez de origine română, Emil Cioran, afirma la rândul său că limba română este cea mai poetică din lume, cu o zestre etimologică singulară și tocmai de aceea poezia lui Mihai Eminescu este, din păcate, intraductibilă, în sensul cel mai exact al cuvântului. De exemplu, este cert că originea cuvintelor doină, dor, vatră, moșie, moștenire, moș, strămoș, bucurie, gând, codru, pisc, plai, stâncă, stană, curmătură, muchie, strungă, buceag etc. se pierde în vremurile imemorabile de dinaintea dacilor. La toate acestea se mai adaugă și faptul că limba română este unitară, neexistând (ca în multe alte cazuri) dialecte; ca să nu mai vorbim despre „insulele” de românism care se întind din Europa Centrală până în Balcani și Ucraina.

Având în vedere faptul că atât romanii cât și dacii aveau aceleași rădăcini trace (tracii erau cel mai numeros popor al acelor timpuri și și aveau multe ramuri), era absolut normal să vorbească dacă nu aceeași limbă, măcar dialecte asemănătoare. Herodot și Strabon afirmau că grecii au împrumutat de la traci poezia, muzica și instrumentele muzicale, iar de la geto-daci zeii. De ce spunea oare Mihai Eminescu că „totul trebuie dacizat în această țară?” (interesant punct de vedere).

Cum se face că în alte teritorii ocupate de romani timp mult mai îndelungat ca în Dacia (chiar și 800 de ani!), romanizarea nu s-a împlinit? Să ne întrebăm din nou (în acest context) de ce plăcuțele de la Tărtăria și Sinaia sunt contestate? De ce se dorește falsificarea istoriei străvechi românești în care s-au înfipt adânc rădăcinile identității noastre? Toate tradițiile lingvistice și culturale (cele autentice și nealterate), laolaltă cu multele dovezi istorice (contestate în mod voit și păstrate special la index), demonstrează adevărul incomod că poporul român de astăzi se trage direct din civilizațiile neolitice de acum 7.000-10.000 de ani.

Culmea! Teoria latinității poporului român este combătută și de studii genetice care confirmă legătura directă între populațiile pretracice și românii de astăzi. În foarte strânsă legătură cu acest

subiect, ne întrebăm de ce există în Vedele indiene informații despre un spațiu geografic în care fauna, flora și formele de relief sunt identice cu cele din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic? De unde se trăgeau indoeuropenii? Dar, ce înseamnă cuvântul sanscrită? Nu cumva scriere sfântă? Asemănarea dintre limba sanscrită și unele limbi europene (și în mod special limba română) a fost observată de-a lungul vremii, încă din secolul al XVI-lea de către Filippo Sassetti, apoi în secolul al XIX-lea de către W. Jones și Franz Bopp.

De exemplu, cuvântul veda înseamnă învățătură, știință, cunoaștere și vine de la rădăcina vida - vedea. Cuvântul sanskrit varta are aceeași semnificație cu cel românesc vatra. Oare din ce timpuri imemorabile se continuă până în zilele noastre, dansul fetelor de la Căpâlna, în fapt un mers solemn, grav, în contratimp, atipic folclorului românesc și totuși atât de profund legat de el? Ce simboluri cosmice, ce semnificații astrale tainice se ascund într-un dans hieratic (numai al fecioarelor), de o frumusețe stranie, un dans unic, tulburător, foarte probabil amintirea unui ritual păgân așa cum s-a dovedit a fi celebrul dans al Călușarilor cu origini străvechi? Este cert că spațiul românesc ascunde în continuare taine care trebuie să rămână îngropate pe veci! De ce?

Petru Vintilă Jr.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*